

Spašen putem bezuvjetne Božje milosti

Ja nisam htio biti običan rimokatolički svećenik, nego svećenik koji će ići u misiju. Htio sam činiti velika djela za Boga. Živjeti kao misionar u dalekoj zemlji, naučiti strani jezik i kulturu mora da je veličanstvena pustolovina i možda će me, mislio sam potajno, Bog izabrati da trpim za Kristovu stvar i umrem mučeničkom smrću. To su bile moje misli tijekom dugih godina studija na svećeničkom seminaru i tijekom priprema

za službu misionara pri "Roman Catholic Foreign Missions Society of America" (Rimokatoličko inozemno misijsko društvo Amerike).

Moja težnja za većim ugledom kod Boga

Vratim li se u mislima u te godine, danas mogu prepoznati što su bili stvarni povodi iza mojih namisli. Ono što sam tada doista tražio bilo je Božje priznanje i moja nutarnja svijest da ću po svojoj smrti uspjeti ući u Božje Nebo. Tijekom svih tih godina, to jest tijekom deset godina koje sam proveo kao svećenik-misionar u Tanzaniji, u Istočnoj Africi, nisam imao stvaran mir u svom srcu. Kao što je Adam svoju nagost bio prekrivio lišćem smokve (Postanak 3,7), tako sam se ja neprestano trudio svoju duhovnu golotinju sakriti iza religijskog i misionarskog smokvinog lišća.

Misionar, no izgubljen

Nimalo me ne veseli kada se sjetim svoje prošlosti. Duboko je se sramim. Bio sam vrlo grešan i pravi licemjer. Netko bi mogao reći da sam Afrikancima s kojima sam se bavio učinio mnogo dobra, sagradio škole njihovoj djeci, pribavio lijekove za njihove bolesti i da-

vao im religijsku pouku; ali danas znam da su ta takozvana “dobra djela”, u Božjim očima bila samo “prljavi dronjci” (Izaija 64,6). Ja sam bio jadan izgubljen grešnik kome je hitno trebalo Božje spasenje, ali to nisam opažao. Polazio sam od toga da sam ja, kao rimo-katolik, već na neki način spašen. Tada sam iskreno vjerovao da su svi katolici spašeni u onom trenutku kad prime sakrament krštenja.

Putem dobrih djela u Nebo?

Koliko samo žalim lakoumno potrošene godine u kojima nisam poznavao pravoga Boga i Njegova Sina, istinskoga Gospodina i Spasitelja, Isusa Krista! Kako li sam samo bio zaveden kada sam misli da Nebo mogu zaslužiti svojim dobrim djelima i putem vlastitih napora kao svećenik i misionar! Bilo mi je trideset i sedam godina kad mi se otkrio Bog Biblije. Kako li je samo nezaslužena i prebogata milost i milosrđe koje mi je On iskazao! Oprostio mi je sve moje grijehе i moje srce ispunio mirom koji je utažio svu moju žudnju. U tren oka bio sam izmijenjen, i to temeljito izmijenjen iznutra. Da, nanovo sam se rodio, i to od samog nebeskog Boga. *Zaista, zaista, kažem ti: Ako se tko ne rodi nanovo, ne može vidjeti kraljevstvo Božje* (Ivan 3,3).

Božji naum

Od same vječnosti Bog me izabrao za to da budem Njegovo vlasništvo. Stoga je na taj način zahvatio u moj život i zaustavio moju divljačku vožnju u pakao. Da, upravo tamo bih stigao, i to ja, misijski svećenik. Bio sam na putu u ognjeni pakao, u vječnu odvojenost od Boga ljubavi. On mi je pokazao tko ja, zapravo, unutar moje po-božne vanjštine, jesam: odvratan grešnik!

Jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave (Rimljanima 3,23).

Ali Bog, koji je bogat milosrđem, zbog svoje velike ljubavi kojom nas je ljubio spasio me svojom milošću. Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao (Efežanima 2,4 i 8,9). Kako me samo sretnim učinilo otkriće da je Božje spasenje dar. Svaki dan zahvaljujem Bogu za njegov “neizreciv dar” (2. Korinćanima 9,15).

U studenom 1966. godine zauvijek sam napustio Rimokatoličku crkvu. Neki su tvrdili da sam otišao zato što sam se htio oženiti, ali to je potpuno netočno. Bio sam previše ponositi da bih uopće mislio na ženidbu. Brak sam smatrao nečim tako ništavnim da sam držao kako bi stupiti u nj bilo ispod mog dostojanstva.

No Bog, koji me pravodobno spasio po svojoj milosti, jasno mi je dao na znanje da je Njegova volja za mene da se oženim. Njegova je Riječ bila dovoljno jasna: *Brak neka je častan u svemu i postelja neokaljana; a bludnicima će i preljubnicima suditi Bog* (Hebrejima 13,4). Također stoji i ovo: *Ipak, da bi se izbjegla bludnost, neka svaki ima svoju ženu*

i neka svaka ima svoga muža. ... Ali ako se ne mogu suzdržati, neka se žene: jer je bolje oženiti se negoli izgarati (1. Korinćanima 7,2.9). Bog mi je dao ženu vjernicu, koja je poznavala i ljubila Gospodina Isusa Krista jednako kao i ja, i nedugo prije pisanja ovog svjedočanstva proslavili smo dvadeset i petu godišnjicu braka.

Bog govori putem svoje riječi

Ali zašto sam napustio Rimokatoličku crkvu i svećeničku službu? Svaki put kad mi postavite to pitanje, odgovaram: “Zato što mi je tako rekao Bog.” To uopće nije laž. Bog mi ne govori tako da mogu do slovice čuti Njegov glas. Potpuno jasno progovorio mi je putem svoje riječi zapisane u Knjizi Otkrivenja: “Izidite iz nje, narode moj” (Otkrivenje 18,4). Pravi Krist poziva svoj narod da iziđe iz Rimokatoličke crkve. Onaj tko ne pripada Njegovu narodu, koji nije ovca u Njegovu stadu, ne može razumjeti tu zapovijed. *Ovce moje slušaju moj glas, ja ih poznajem i one idu za mnom* (Ivan 10,27).

Prije negoli me Bog spasio – i to iz čiste milosti – nitko me nije mogao navesti na to da napustim Rimsku crkvu. Ali kad me On

spasio i kad sam prvi put čuo Njegov prijazan, nježan glas, postalo mi je lako pokoriti se njegovoj zapovijedi da izidem iz tog sustava i pođem za Njim. Ljubio sam ga, jer je On prvi ljubio mene.

U jedno doba vjerovao sam da je Rimska crkva jedna i jedina prava crkva Isusa Krista na Zemlji. Kad bi mi jedan protestant rekao da je jedna religija dobra kao i druga, odgovorio bih mu: “Da, to stoji; jedna religija može biti dobra koliko i druga, ali je samo jedna religija prava, a to je rimokatolička.”

Vjernici “vide” Krista u Svetom pismu

Pravim vjernicima ne treba nikakav vidljiv znak, kao što su misa i sakramenti, jer je njihovo spasenje ostvareno silom Svetoga Duha onog trenutka kada se potpuno pouzdaju u Isusa Krista kao svog osobnog Gospodina. Ne trebaju im ni vidljivi nasljednici apostola, jer iz Biblije znaju da Bog duhovne vođe poziva po svojoj volji, tako da Njegovu crkvu hrane služeći se dragocjenom Božjom riječju. Jednako tako ne trebaju im ni slike ili kipovi kao podsjetnici na Boga, jer u pisanoj riječi, Bibliji, vide istinsko Kristovo biće. Osim toga, Bog je štovanje slika i kipova proglasio idolopoklonstvom (Izlazak 20,3-5).

Moja sadašnja služba

Već dvadeset i tri godine radim u grafičkoj industriji, a u jednoj mjesnoj evanđeoskoj crkvi vodim biblijsko proučavanje za odrasle. U toj zajednici osim mene ima još nekoliko negdašnjih katolika, koji su kao i ja bili spašeni putem Božje prekrasne milosti i koji poznaju i ljube pravog Isusa, kakav nam je otkriven u Svetom pismu.

A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskoga Boga, i Isusa Krista, koga si poslao (Ivan 17,3).

Robertu V. Julienu, rođenom Amerikancu, biblijska istina otvorila se kad je kao rimokatolički misionar bio u Tanzaniji. Kasnije je živio na Floridi, radio svjetovan posao i služio u kršćanskoj zajednici. Onaj tko je bio u vezi s njim može potvrditi koliko je sućuti imao prema izgubljenima i s kakvom je blagošću tumačio Bibliju.